

знамъ Позволете ми нѣколко минути . . . да ви прочетѣ единъ мой трудець. (Гимназистътъ извади изъ палтото си единъ ръкописъ). Азъ щѣ ви молѣ да ми кажете откровенно мнѣнието си.

— Съ удоволствие, но видите, че въ тоя часъ неможе. Гости ми идатъ... каза Ниловъ, като се чувствуваше и така вече уморенъ днесъ.

— Господинъ Ниловъ! Двѣ минутки само! извика умолително Галиановъ—така бѣше името на гимназиста — Азъ утрѣ рано тръгвамъ Азъ бихъ ви оставилъ ръкописа си: но желяхъ да чуѣмъ отъ вашия живъ гласъ мнѣнието ви за моята дарба или бездарность. Вашето мнѣние ще бѣде присѣда окончателна за мене. Отъ нея ще зависи да продължавамъ ли, или да се откажѣ и да се признаѣ за непотрѣбенъ човѣкъ на свѣта

Като видѣ, че Ниловъ още се двоумеше, той прибави:

— Моето честно слово: щомъ се появи гостъ, азъ щѣ ви освободѣ.

Ниловъ клюмна съ глава съгласително. Галиановъ зачете съ запалено лице. Това бѣше една повѣсть. Ниловъ опрѣ очи въ гимназиста и заслуша съ внимание. Първата прочетена страница отъ ръкописа му стигна, за да си състави мнѣние за достойнството на повѣстътъ и дарбата на автора ѝ. Безъ да вдига очи отъ него, и съ видѣтъ на човѣкъ, който продължава да слуша, Ниловъ хвана да размишлява; той не чуваше нищо вече, оглѣбенъ въ мислитѣ си; четенето на гимназиста му звучеше, като едно далечно, непонятно, равномерно бръмчене на пчела. И когато Галиановъ сегисъ-тогисъ вдигаше заискрѣли очи отъ ръкописа и съ задоволство срѣщаше Ниловитѣ, вперени въ него, Ниловъ правеше слѣдующитѣ разсѣждения: